

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu: **J.**, zastúpeného: **J.**, proti žalovanému: **A.**, zastúpenému: **J.**, **o určenie neplatnosti uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 1Cb/4/2009 a v rámci odvolacieho konania vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 4Cob/45/2013, v konaní o vylúčenie sudcov Krajského súdu v Prešove z prejednávania a rozhodovania vecí, takto

r o z h o d o l :

Sudcovia Krajského súdu v Prešove JUDr. Milan Majerník, JUDr. Milan Šebeň, JUDr. Roman Tóth, JUDr. Peter Šamo a JUDr. Jozef Škrab **n i e s ú v y l ú č e n í** z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 4Cob/45/2013.

Sudkyňa Krajského súdu v Prešove JUDr. Irena Dobňáková **j e v y l ú č e n á** z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 4Cob/45/2013.

O d ô v o d n e n i e :

Predseda Krajského súdu v Prešove predložil na rozhodnutie podľa § 15 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) vec vedenú na tomto súde pod sp. zn.

4Cob/45/2013 vo vzťahu k senátu v zložení JUDr. Milana Majerník, JUDr. Irena Dobňáková a JUDr. Milan Šebeň ako aj vo vzťahu k senátu JUDr. Roman Tóth, JUDr. Peter Šamo a JUDr. Peter Škrab. Svoj postup odôvodnil tým, že JUDr. Roman Tóth ako predseda senátu, JUDr. Peter Šamo a JUDr. Peter Škrab ako členovia senátu predložili vec na pridelenie inému senátu z dôvodu, že sa cítia byť zaujatý. Následne s ich vylúčením predsedníčka Krajského súdu v Prešove vyslovila súhlas a vec bola náhodným výberom pridelená do senátu 2Cob predsedovi senátu JUDr. Milanovi Majerníkovi a členom senátu JUDr. Irene Dobňákovej a JUDr. Milanovi Šebeňovi. Nové zloženie senátu predsedníčke oznámilo skutočnosti, ktoré by svedčili pre vylúčenie aj tohto senátu v zmysle § 15 ods. 1 O. s. p. Dôvody uvedené novým senátom predsedníčka nepovažovala za postačujúce pre ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci. Vzhľadom na neustále opakujúce sa skutočnosti namietané žalobcom v rôznych konaniach voči všetkým sudcom, ktorí prejednávajú jeho vec, predsedníčka má za to, že pokiaľ nebolo začaté trestné stíhanie voči J. v dôsledku podania trestného oznámenia sudcov JUDr. Romana Tótha, JUDr. Petra Šama a JUDr. Jozefa Škraba tak neexistujú dôvody na ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) 4Ndob/29/2013, 1Nc/52/2010, 5Ndob/28/2013.

Z vyjadrenia sudcov JUDr. Romana Tótha, JUDr. Petra Šama a JUDr. Jozefa Škraba je zrejmé, že skutočnosti, pre ktoré majú byť vylúčení odôvodňovali tým, že najvyšší súd ich uznesením z 18. decembra 2013 sp. zn. 5Ndob/28/2013 vylúčil z prejednávania a rozhodovania v iných veciach vedených pod sp. zn. 3Cob/42/2013 a 3Cob/43/2013, kde vystupujú tí istí účastníci, pretože môžu vzniknúť pochybnosti o ich nezaujatosti. J. na nich podal trestné oznámenie.

Z vyjadrenia sudcov JUDr. Milana Majerníka, JUDr. Ireny Dobňákovej a JUDr. Milana Šebeňa vyplýva, že z dôvodov uznesenia najvyššieho súdu z 18. decembra 2013 sp. zn. 5Ndob/28/2013 vyplýva, že za dôvod vylúčenia JUDr. Romana Tótha, JUDr. Petra Šama a JUDr. Jozefa Škraba považoval najvyšší súd, že podaním z 12. augusta 2013 adresovaným rôznym štátnym inštitúciám žalobcovia informujú o spôsobe vybavovania ich vecí na Krajskom súde v Prešove (ďalej len „krajský súd“) ako aj o tom, že podali na sudcov krajského súdu trestné oznámenie a podnet na disciplinárne stíhanie. Trestné oznámenie a podnet na disciplinárne stíhanie podal J. aj na členov senátu 2Cob JUDr. Milana Majerníka, JUDr. Ireny Dobňákovej a JUDr. Milana Šebeňa, preto by také isté skutočnosti

svedčili pre vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci 4Cob/45/2013 aj u sudcov senátu 2Cob.

Najvyšší súd vec vrátil ako predčasne predloženú, nakoľko členovia senátu 2Cob nepodložili svoje tvrdenia o trestných oznámeniach a návrhu na disciplinárne konanie príslušnými dôkazmi. Taktiež poukázal na skutočnosť, že zostalo v platnosti rozhodnutie a opatrenie predsedníčky krajského súdu o vylúčení sudcov senátu 4Cob. Následne bola predmetná vec najvyššiemu súdu opätovne predložená s tým, že krajský súd najvyššiemu súdu oznámil, že trestné oznámenie bolo podané J. proti všetkým sudcom obchodnoprávneho kolégia krajského súdu a sú vo fotokópii alebo rovnopise obsahom spisu vedenom pod sp. zn. 3Cob/42/2013, 3Cob/43/2013 na krajskom súde. Podnet J. na disciplinárne stížanie označených sudcov sa viedol na Ministerstve spravodlivosti SR pod č. j. 36 603/2013. Na obsah označených spisov poukázal, nakoľko krajský súd uvedenými listinami nedisponoval. Predsedníčka krajského súdu rozhodnutím z 1. apríla 2014 zrušila rozhodnutie o vylúčení senátu 4Cob z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 4Cob/45/2023 z 24. januára 2014 a jej pridelenie opatrením predsedu súdu z 29. januára 2014.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd nadriadený (§ 16 ods. 1 O. s. p.) posúdil opodstatnenosť vyjadrení sudcov Krajského súdu v Prešove, pre ktoré žiadajú o vylúčenie a dospel k záveru, že zákonné dôvody na vylúčenie JUDr. Milana Majerníka, JUDr. Milana Šebeňa, JUDr. Romana Tótha, JUDr. Petra Šama a JUDr. Petra Škraba z prejednávania a rozhodovania nie sú v predmetnej veci dané. Naopak u sudkyňi JUDr. Ireny Dobňákovej dospel k záveru o existencii týchto dôvodov.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa § 14 ods. 1 O. s. p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Podľa § 15 ods. 1 O. s. p., ak sa sudca dozvie o skutočnostiach pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu. V konaní môže zatiaľ robiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Predseda súdu môže prideliť vec inému sudcovi, ak s tým sudca o ktorého vylúčenie ide, súhlasí; pridelenie zabezpečí podľa osobitného predpisu. Ak ide o vylúčenie sudcu podľa § 14 ods. 1 a predseda súdu má za to, že nie je dôvod pochybovať o nezaujatosti sudcu predloží vec na rozhodnutie súdu uvedenému v § 16 ods. 1. Na opakované oznámenia tých istých skutočností súd neprihliadne, ak už o nich nadriadený súd rozhodol; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Citovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku je zabezpečené právo na prejednanie a rozhodnutie vecí nestranným súdom podľa článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. Ich účelom je prispieť k nestrannému prejednávaniu vecí, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovanému ustanoveniami zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia konkrétneho právne významného vzťahu sudcu k veci alebo k účastníkom, prípadne k zástupcom účastníkov konania, ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom, či už pozitívnom alebo negatívnom pomere k nim.

Uvedené zákonné ustanovenie predpokladá taký vzťah vlastného záujmu na prejednávanvej veci alebo taký jeho osobný vzťah k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom, ktorý by pri všetkej možnej snahe o správnosť rozhodnutia ovplyvnil jeho objektívny pohľad na vec a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia.

Súčasťou práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je garancia toho, aby vo veci rozhodol nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom. Ústavná úprava súdnej a inej právnej ochrany v Slovenskej republike garantuje obdobne vyjadrené právo na spravodlivý súdny proces

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v zmysle, ktorého sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v zákonom určených prípadoch na inom orgáne Slovenskej republiky, do ktorého sa tiež zahrňuje aj právo na to, aby vec účastníka nebola odňatá zákonnému sudcovi.

Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej právnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu. Súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97).

Nestrannosť je potrebné skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. v danom prípade je potrebné zistiť osobné presvedčenie sudcu prejednávajúceho prípad a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. v danom prípade je potrebné zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky pre vylúčenie akejkoľvek pochybnosti v danom smere. V prípade subjektívneho hľadiska nestrannosti sa nestrannosť sudcu predpokladá až do predloženia dôkazu opaku (Pierfach v. Belgicko - rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva).

Nie je možné uspokojiť sa len so subjektívnym hľadiskom nestrannosti, ale je potrebné skúmať, či sudca poskytuje záruky nestrannosti aj z objektívneho hľadiska. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho hľadiska sudcu, ale podľa vonkajších subjektívnych skutočností. V danom prípade platí tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán. Spravidlivosť nielenže má byť vykonávaná, ale sa musí aj javiť, že má byť vykonávaná (delcour v. Belgicko - rozsudok ESLP). Sudca sa má objektívne javiť v očiach strán, že je nestranný a zároveň musí byť vylúčená akákoľvek vonkajšia oprávnená pochybnosť o jeho nestrannosti.

Nestrannosť sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či je možné usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Nestrannosť sudcu je obyčajne definovaná ako absencia predsudku alebo zaujatosti v konkrétnej veci.

Judikatúra ESLP vyžaduje, aby obava z nedostatku nestrannosti sa zakladala na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť, čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Existencia oprávnených pochybností závisí od posúdenia konkrétnych okolností prípadu.

Rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 O. s. p. predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi. Sudcu možno preto vylúčiť z prejedania a rozhodovania veci pridelenej veci len výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujate a spravodlivo. Dôvodmi pre vylúčenie sudcu z prejednávania veci sú konkrétne skutočnosti, ktoré môžu mať vplyv na zabezpečenie objektivity súdneho konania a nestrannosť sudcu v konaní. K vylúčeniu sudcu nemôže viesť iba vyjadrenie o tom, že sa cíti byť zaujatým. Subjektívne hľadisko sudcu, prípadne i účastníkov konania je síce podnetom pre rozhodovanie o prípadnej zaujatosti, avšak pri rozhodovaní o tejto otázke je nutné vychádzať výlučne z objektívneho hľadiska nestrannosti, na základe ktorého možno mať s ohľadom na všetky okolnosti prípadu za to, že sudca by mohol byť zaujatý. K vylúčeniu sudcu z prejednávania a rozhodovania veci preto môže dôjsť až vtedy, ak je bez akýchkoľvek pochybností evidentné, že napriek zákonom stanovenej povinnosti rozhodovať nestranne a nezávisle tak konať nebude schopný (ktorá skutočnosť by v konečnom dôsledku mohla viesť vydaniu nezákonného rozhodnutia).

Z obsahu spisu vyplýva, že sudcovia Krajského súdu v Prešove JUDr. Roman Tóth, JUDr. Peter Šamo a JUDr. Jozef Škrab namietli svoju zaujatosť z dôvodu, že najvyšší súd ich uznesením z 18. decembra 2013 sp. zn. 5Ndob/28/2013 vylúčil z prejednávania a rozhodovania v iných veciach tých istých účastníkov, vo veci v ktorej majú v danom prípade rozhodovať. Uviedli, že J. na nich podal trestné oznámenie.

Predsedička súdu s ich vylúčením súhlasila a predmetná vec bola pridelená v súlade s Rozvrhom práce na rok 2014 do senátu 2Cob sudcom JUDr. Milanovi Majerníkovi, JUDr. Irene Dobňákovej a JUDr. Milanovi Šebeňovi. Sudcovia senátu 2Cob taktiež namietli svoju zaujatosť z dôvodov, pre ktoré predsedníčka krajského súdu súhlasila s vylúčením sudcov senátu 4Cob. Trestné oznámenie podal J. aj na členov senátu 2 Cob a aj na nich

rôznym inštitúciám nepravdivo, lživu a hrubo urážajúco oznamoval skutočnosti o tom, že sú „členmi zločineckej organizácie“, o „korupcii“ a o „zneužívaní právomocí verejného činiteľa“. J. podal voči členom senátu 2Cob aj podnet na disciplinárne stíhanie. JUDr. Irena Dobňáková v súvislosti s útokmi J. a podala proti nemu trestné oznámenie.

Predsedníčka krajského súdu nepovažovala uvedené dôvody za dostačujúce pre vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci. Napriek tomu, že pôvodný senát z prejednávania a rozhodovania veci vylúčila, prehodnotila svoje pôvodné rozhodnutie aj vzhľadom na rozhodnutia najvyššieho súdu vedené pod sp. zn. 4Ndob/29/2013, 1Nc/52/2010, ktorými sudcovia krajského súdu neboli vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí.

Najvyšší súd sa oboznámil s obsahom podaní J. z 10. júla 2013, 11. júla 2013, 23. júla 2013, 12. augusta 2013, 9. septembra 2013, 17. septembra 2013 a 23. septembra 2013, ktoré sú súčasťou spisu vedeného na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 3Cob/42/2013, 3Cob/43/2013. Týmito podaniami sudcovia krajského súdu odôvodnili svoju zaujatosť. Z obsahu uvedených podaní vyplýva, že v nich žalobcovia namietajú spôsob vybavenia ich vecí v senátoch obchodnoprávneho kolégia na Krajskom súde v Prešove. Mali za to, že sudcovia Krajského súdu v Prešove JUDr. Milan Majerník, JUDr. Irena Dobňáková, JUDr. Milan Šebeň, JUDr. Roman Tóth, JUDr. Peter Šamo a JUDr. Peter Škrab úmyselne a cieľavedome na objednávku žalovaných a ich právnych zástupcov nesprávne založili svoj právny názor k začiatku plynutia premlčacej lehoty bezdôvodného obohatenia získaného plnením bez právneho dôvodu. Namietali, že uvedení sudcovia predmetný spis úmyselne a cieľavedome zdržiavali, aby oddialili meritórne rozhodnutie dovolacieho súdu. Sťažovatelia tiež uvádzajú, že sudcovia sú podozriví, že založili organizovanú zločineckú skupinu v súčinnosti so žalovanými a ich právnymi zástupcami na páchanie ekonomickej trestnej činnosti voči spoločnosti A. a minoritným akcionárom spoločnosti A. Sťažovatelia podali na uvedených sudcov trestné oznámenia a podnet na začatie disciplinárneho konania voči nim. Tieto podania boli adresované rôznym štátnym orgánom. Z obsahu uvedeného spisu tiež vyplýva, že sudkyňa JUDr. Irena Dobňáková podala trestné oznámenie, v ktorom žiadala prešetriť, či zo skutočností uvádzaných voči jej osobe a členov senátu Krajského súdu v Prešove uvedených vo vyššie uvedených podaniach nevyplýva, že nebola naplnená skutková podstata niektorého trestného činu. Najmä ide o tvrdenia, že konajúci sudcovia sú podozriví, že založili organizovanú zločineckú skupinu v súčinnosti so žalovanými a ich

právnymi zástupcami na páchanie ekonomickej trestnej činnosti voči spoločnosti A. a minoritným akcionárom spoločnosti A. Poukázala tiež na osočovanie sudkyne JUDr. Ireny Dobňákovej a iné tvrdenia, ktoré znevažujú a poškodzujú každého zo sudcov.

V predmetnej veci sudcovia sami namietli svoju zaujatosť, kde poukázali na rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorými boli vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí tých istých účastníkov ako v danej veci. Najvyšší súd sa preto najskôr zamerlal na subjektívnu stránku nestrannosti sudcov, pričom vychádzal z vyjadrení sudcov o tom, že sa vo veci cítia byť zaujatí. Dôvod, pre ktorí sa cítia byť zaujatí vidia v tom, že J. na nich podal trestné oznámenie a podnet na začatie disciplinárneho konania a rôznym inštitúciám nepravdivo, lživito a hrubo urážajúco oznamoval skutočnosti o tom, že sú „členmi zločineckej organizácie“, o „korupcii“ a o „zneužívaní právomocí verejného činiteľa“ v súvislosti s konaním a rozhodovaním iných vecí vedených na Krajskom súde v Prešove. Najvyšší súd má za to, že samotná skutočnosť, že sudca sa zo svojich subjektívnych hľadísk „cíti zaujatý“ buď vo vzťahu k účastníkovi konania alebo k zástupcovi účastníka alebo že sa zo svojho osobného pohľadu domnieva, že v jeho prípade by mohli vzniknúť pochybnosti o jeho nezaujatosti bez ďalšieho nezakladá dôvod pre jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vecí, a to najmä nie vtedy, ak okolnosti, z ktorých sudca subjektívne vyvodzuje možnosť vzniku pochybností nie sú ničím objektivizované alebo objektívne nemôžu viesť k legitímnym pochybnostiam o jeho nezaujatosti alebo ak sú vyvážené takými okolnosťami objektívnej povahy so zreteľom, na ktoré jestvuje dostatočná záruka, že iný sudca nachádzajúci sa v rovnakej alebo obdobnej situácii by nemohol byť zaujatý a vylučoval by objektívnu oprávnenosť obavy z nedostatku nestrannosti súdneho rozhodovania. Nestrannosť sudcu nemôže bez ďalšieho ohroziť len samotná skutočnosť, že na konajúcich sudcov bolo účastníkom konania alebo jeho zástupcom podané trestné oznámenie, keď v konkrétnej veci neexistuje podľa § 14 ods. 1 O. s. p. dôvod na vylúčenie sudcov. Je potrebné uviesť, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. V prípade, ak by z takýchto dôvodov dochádzalo k vylúčeniu sudcov, resp. namietaniu ich nezaujatosti, účastník by mohol účelovo podávať na sudcov trestné oznámenia alebo aj občianskoprávne žaloby a rozširovať o nich nepravdivé informácie a tak dosiahnuť ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vecí. Tým by sa umožnilo, aby danú vec účastníka prejednal iný sudca, ktorí sa účastníkovi javí ako „vhodnejší“ alebo aby sa oddialilo rozhodnutie vo veci. Účastník by týmto mohol taktiež vylúčiť všetkých sudcov konkrétneho súdu alebo aj súdov, čo by viedlo k odmietnutiu poskytovania spravodlivosti.

Takéto poňatie inštitútu námietky zaujatosti by porušovalo právo účastníkov na zákonného sudcu uvedené v čl. 48 ods. 1 Ústavy SR.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že s poukazom na § 30 Zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov má sudca pri výkone súdnictva zachovať vecný prístup za každých okolností. Svojím správaním má dbať na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. Musí mať dostatok schopnosti ovládať svoje konanie aj sféru svojich vnútorných citov. Súčasťou vecného prístupu sudcu k prejednávanej veci a k účastníkom konania je teda aj schopnosť sudcu vnútorne sa vyrovnáť s prípadnými námietkami účastníkov v priebehu i mimo konania ako aj s eventuálnou kritikou jeho konania, ktorá môže mať rozmanitú podobu (R 74/1998). Pokiaľ by sudca takúto schopnosť nemal, spochybňovalo by to jeho spôsobilosť vykonávať funkciu sudcu.

Najvyšší súd po oboznámení sa s obsahom námietok vo vzťahu k sudcom, o ktorých vylúčenie sa rozhoduje, ďalej skúmal nestrannosť aj z hľadiska objektívnej stránky, či nastala taká situácia, kedy by sudcovia mohli byť zaujatí. Najvyšší súd dospel k záveru, že z obsahu námietok existencia oprávnených pochybností o nestrannosti sudcov krajského súdu nevyplýva. Z obsahu týchto podaní vyplýva, že v nich žalobcovia namietajú spôsob vybavenia ich vecí, v senátoch obchodnoprávneho kolégia na Krajskom súde v Prešove. Mali za to, že sudcovia Krajského súdu v Prešove JUDr. Milan Majerník, JUDr. Irena Dobňáková, JUDr. Milan Šebeň, JUDr. Roman Tóth, JUDr. Peter Šamo a JUDr. Peter Škrab právne veci nesprávne posúdili, konkrétne začiatok plynutia premlčacej lehoty bezdôvodného obohatenia. Z toho dôvodu podal žalobca na sudcov trestné oznámenia a podnet na začatie disciplinárneho konania, kde uvádza, že sudcovia sú podozriví, že založili organizovanú zločineckú skupinu v súčinnosti so žalovanými a ich právnymi zástupcami na páchanie ekonomickej trestnej činnosti voči spoločnosti A. a minoritným akcionárom spoločnosti A. Tieto tvrdenia, ktoré sa dotýkajú skutkového stavu a postupu v inej prejednávanej veci žalobca navyše nedoložil konkrétnymi dôkazmi. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca nekonkretizoval na základe akých skutočností považuje sudcov krajského súdu za zaujatých. Neuviedol konkrétne konanie sudcov vo vzťahu k predmetu konania alebo k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, ktoré by vzbudzovalo dôvodnú pochybnosť o ich nezaujatosti a boli by dôvodom na ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania v danej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v prípade sudcov krajského súdu JUDr. Milana Majerníka, JUDr. Milana Šebeňa, JUDr. Romana Tótha, JUDr. Petra Šama a JUDr. Petra Škraba nemožno mať pochybnosti o ich nezaujatosti, keďže neexistuje žiadny dôvod zakladajúci pochybnosť o ich nezaujatosti. Vzťah uvedených sudcov k žalobcovi nie je takej povahy a intenzity, že by napriek zákonom stanovenej povinnosti neboli schopní vo veci nezávisle a nestranne rozhodovať. Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody na vylúčenie sudcov v zmysle § 14 ods. 1 O. s. p. najvyšší súd uvedených sudcov z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 4Cob/45/2013 nevylúčil.

Vo vzťahu k sudkyňi JUDr. Ireny Dobňákovej najvyšší súd dospel k záveru, že možno mať pochybnosti o jej nezaujatosti. Sudkyňa podala na J. trestné oznámenie z dôvodu výrokov na jej osobu a ostatných sudcov, že sú podozriví, že založili organizovanú zločineckú skupinu v súčinnosti so žalovanými a ich právnymi zástupcami na páchanie ekonomickej trestnej činnosti voči spoločnosti A. a minoritným akcionárom spoločnosti A. a tiež za jej osočovanie. Najvyšší súd má za to, že intenzita týchto útokov žalobcu na sudkyňu JUDr. Irenu Dobňákovú je vo vyššej miere ako u ostatných sudcov, čomu nasvedčuje aj to, že sudkyňa podala na J. a trestné oznámenie, na základe ktorej skutočnosti z objektívneho hľadiska nemožno považovať túto sudkyňu vo veci za nestrannú. Z uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že sudkyňa JUDr. Irena Dobňáková je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci, nakoľko existujú dôvody, ktoré by mohli viesť k pochybnostiam o nestrannosti súdneho rozhodovania za účasti menovanej sudkyne.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 16. apríla 2014

JUDr. Beáta Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová